

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ
16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2014
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 2038
1,00 €
verker93@gmail.com

Βέροια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΗΜΑΘΙΑΣ

"Οργώνει" τον Καλλικρατικό Δήμο Βέροιας ο Χρήστος Σκουμπόπουλος

ΣΕΛ. 7

Ο Κ. Καραπαναγιωτίδης επισκέφθηκε τα Πιέρια

ΣΕΛ. 6

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΒΕΡΟΙΑΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΑΣΣΕ

ΕΚΛΟΓΕΣ

Επίσκεψη Ιωαννίδη - Σαρηγιαννίδη σε θεσμικούς φορείς της Βέροιας

ΣΕΛ. 6

ΕΚΛΟΓΕΣ

"Δεν θα σας ξεχάσουμε"

ΤΟΝΙΖΕΙ ΣΤΙΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕ ΤΟΠΙΚΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΡΚΟΥΛΗΣ. ΑΚΟΥΕΙ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

ΣΕΛ. 10

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Το "μπαλάκι" στους επόμενους

"ΠΕΤΑΞΕ" ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΚΑΘΙΣΜΑΤΑ, ΕΝΩ ΑΠΕΙΛΕΙ ΜΕ ΜΗΝΥΣΕΙΣ Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΣΕΛ. 2

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Δημόσια διαβούλευση

ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΑΘΜΕΥΣΗΣ

ΣΕΛ. 2

«Η πρόταση μας είναι ενωτικά αυτοδιοικητική»

ΤΟΝΙΣΕ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ» Ο Κ. ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗΣ

ΣΕΛ. 4

«Σφυρίζουν» αδιάφορα

Τι απάντησαν η βουλευτής Γ. Μπατσαρά, η Δήμαρχος Βέροιας Χ. Ουσουλτζόγλου, οι υποψήφιοι Δήμαρχοι Ι. Παπαγιάννης και Γ. Μελιόπουλος

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑ «ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ-ΑΙΓΩΝ»

Συνωστισμός στον αγιασμό του Εκλογικού Κέντρου «Δικαίωμα για Νέα Βέροια»

ΣΕΛ. 13

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
Δημητρακίς
από το 1952
★★★★

Ιορδανίδης Πάυλος

Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ 33 ΒΕΡΟΙΑ
Τηλ. 23310 20662

ΕΚΛΟΓΕΣ

Ο Γιώργος Μελιόπουλος παρουσίασε τους υποψηφίους συμβούλους του

ΣΕΛ. 10

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Γιώργος Γαλανομάτης:

"Θεωρώ ευλογημένο τον εαυτό μου που έζησα αυτή τη ζωή με τον τρόπο που την έζησα. Με εξέφραζε και έκανα επάγγελμα αυτό που αγαπούσα"

ΣΕΛ. 8-9

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Επιμέλεια Πειραματικό Εργαστήρι Βεργίνας με την επίβλεψη και την υποστήριξη του Καθηγητή Ε. Βαρλάμη και τη συνεργασία της εφημερίδας "ΒΕΡΟΙΑ"

Συναντήσαμε τον κ. Γιώργο Γαλανομάτη στα γραφεία της "Βέροιας" και της "Κερκίδας" των εφημερίδων που εκδίδει ο γιος του, ο Βύλλης Γαλανομάτης. Ήταν Δευτέρα πρωί και το τηλέφωνο κτυπούσε συνέχεια από φίλους και γνωστούς που ήθελαν πληροφορίες για τους ποδοσφαιρικούς αγώνες της Κυριακής. Ο κ. Γαλανομάτης για εξήντα περίπου χρόνια είναι ανταποκριτής αθλητικών εφημερίδων, δραστηριότητα που συνεχίζει και σήμερα που έφτασε στα 81 του χρόνια, ενώ διευθύνει και τη μοναδική αθλητική εφημερίδα της Ημαθίας την "Κερκίδα".

Η αγάπη του για το ποδόσφαιρο τον έκανε να θέλει η πόλη μας να έχει ικανοποιητική εκπροσώπηση στον αθλητικό τύπο και πήρε την πρωτοβουλία το 1955 να στέλνει ανταπόκριση στην μοναδική τότε αθλητική εφημερίδα της Θεσσαλονίκης. Αυτό το χόμπι έμεινε σε λίγα χρόνια έγινε κανονικό επάγγελμα, ιδιαίτερα μετά την άνοδο της ομάδας της Βέροιας στην πρώτη εθνική κατηγορία. Ξεκίνησε σαν ανταποκριτής των "Αθλητικών Νέων" της Θεσσαλονίκης και συνεχίστηκε στην "Ομάδα" του Οργανισμού Λαμπράκη, στο "Φως" της Αθήνας, το "Σουτ" της Θεσσαλονίκης, που αργότερα έγινε "Σπορ του Βορρά", στην εφημερίδα "Θεσσαλονίκη", στο "Μέτρο Σπορ", στο κρατικό ραδιόφωνο (Ε.Ι.Ρ.) και σαν υπεύθυνος των αθλητικών στην εφημερίδα "Λαός" της Βέροιας και στην "Βεργίνα Τ.Β." των Αφών Πατρίων που λειτουργούσε στις αρχές του '90.

Ο Γιώργος Γαλανομάτης, κάτω δεξιά με τον αδερφό του Σωκράτη και τους γονείς τους Γαβριήλ και Βαρβάρα.

Όλη αυτή η διαδρομή αποτυπώθηκε στο πεντάτομο έργο του "Η Ιστορία του Ποδοσφαίρου στη Βέροια" όπου μεταξύ άλλων τεκμηριώνει ιστορικά ότι το σωματείο "Θησεύς" Βεροίας υπήρξε η πρώτη αμιγώς ποδοσφαιρική ομάδα που ιδρύθηκε στον Ελλαδικό χώρο (1904) και επίσης ότι στην Ημαθία παίχθηκε για πρώτη φορά ποδόσφαιρο το 1874, από Άγγλους μηχανικούς που ήρθαν να εγκαταστήσουν το πρώτο εργοστάσιο εριοργίας στη Νάουσα.

Από πού είναι η καταγωγή σας; Ξεκινάμε με την πρώτη ερώτηση.

Οι γονείς μου κατάγονται από την Κιουτάχεια της Μ. Ασίας. Ήρθαν στην Ελλάδα το 1922, ήταν τότε 20 με 25 χρονών αρχικά στη Θεσσαλονίκη και μετά έψαξαν να βρουν μια περιοχή με υψώματα να εγκατασταθούν, όπως ήταν και η πατρίδα τους. Εγώ γεννήθηκα στη Βέροια. Το 1933, σε ηλικία δύομιση χρονών, χρειάστηκε να μείνω για αρκετούς μήνες με τη μητέρα της μητέρας μου, που μιλούσε μόνο τουρκικά και έμαθα να μιλάω και μάλιστα πολύ καλά την τουρκική γλώσσα.

Τότε η μητέρα μου πήγε στη Θεσσαλονίκη για να γεννήσει με καισαρική τον αδερφό μου. Αυτό μόνο εκεί μπορούσε να γίνει και έμεινε αρκετό καιρό γιατί κρατούσε μήνες η επουλωση. Όταν επέστρεψε στη Βέροια με βρήκε να μιλώ τουρκικά. Τι είχε συμβεί; Η μητέρα της μου έλεγε στα τουρκικά: σου γκετίρ (= φέρε μου νερό), εγώ δεν καταλάβαινα και με τσιμπούσε με την βελόνα... έτσι έμαθα αναγκαστικά για να μπορώ να συνεννοούμαι μαζί της τουρκικά. Όταν επέστρεψε η μάνα μου, κατάλαβε τι είχε συμβεί και λέει: Παγλουναύζ μπεν μπιλίμ, νάσιλ ορεντί τσοτζούκ τούρτσε, (= μόνο εγώ ξέρω πως έμαθε το παιδί μου τα τουρκικά). Σε καλό να σε βγει παιδί μου, μου είπε, μπορεί κάποτε να πας στα μέρη μας και να σου χρειαστούν.

Εσείς πήγατε ποτέ στον τόπο της καταγωγής σας στην Κιουτάχεια;

Στην Τουρκία αξιώθηκα να πάω πολλές φορές. Στην Κιουτάχεια, την πατρίδα των γονιών μου, πήγα μια φορά και συγκεκριμένα το προηγούμενο καλοκαίρι. Με τον εξάδελφό μου Σίμο Γαλανούδη ακολουθήσαμε μια προσκυνηματική εκδρομή που οργάνωσαν οι

σύλλογοι Κιουταχιωτών, στην οποία συμμετείχαν 178 άτομα, οι περισσότεροι από τη Φλώρινα και την Ξάνθη που έχουν τους μεγαλύτερους συλλόγους. Στο συνοικισμό των Ελλήνων της Κιουτάχειας, που αριθμούσαν τότε 7.000 ψυχές σε σύνολο 35.000 εξακολουθούν τα σπίτια να είναι όπως τα άφησαν οι γονείς μας. Δεν μπήκε ούτε ένα τούβλο από τότε. Στα σπίτια των Ελλήνων, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, εγκαταστάθηκαν μουσουλμάνοι απ' την Ελλάδα και τα υπόλοιπα Βαλκάνια.

Ο πατέρας σας τι επάγγελμα έκανε;

Ο πατέρας μου δούλεψε στο μύλο του Μάρκου. Ό,τι χαλούσε στο μύλο αυτός το διόρθωνε, ήταν καλός τεχνίτης. Το απόγευμα όταν τελείωνε τη δουλειά του εκεί, πήγαινε με το γαϊδουράκι στο αμπέλι που είχαμε στις Σαραντόβρυσες. Ήταν άνθρωπος της δουλειάς και της εκκλησίας.

τα απογεύματα της Δευτέρας και της Τετάρτης, να ζούμε κι εμείς σαν άνθρωποι. Μετά από πολύ αγώνα καταφέραμε να κλείνουμε και τα Σάββατα. Θυμάμαι όταν έκανα συνέλευση με το θέμα αυτό, οι πιο παλιοί στο επάγγελμα δυσκολεύτηκαν. Ο κυρ Γιάννης ο Κιαμελίδης, παλιός κουρέας, σηκώθηκε και μου είπε: Κύριε πρόεδρε καλά τα είπες, αλλά εγώ που γεννήθηκα και μεγάλωσα με το δόγμα "Σάββατο νάναι μάστορα κι ας έχει χίλιες ώρες", εγώ πώς θα κλείσω το Σάββατο; Με τρομάζει η ιδέα αυτή.

Βέβαια όταν αρχίσαμε να κλείνουμε τα Σάββατα πέρασε απ' το Κουρείο και με ευχαρίστησε: Παιδί μου να είσαι καλά, μας έκανες ανθρώπους! μου είπε.

Κάναμε και πολλές εκδηλώσεις σαν σύλλογος, μέχρι και επιδείξεις ανδρικής και γυναικείας κομμωτικής τέχνης στην "Ελιά", ενώ μέλη μας συμμετείχαν σε διαγωνισμούς, είτε στην Αθήνα, είτε στη Θεσσαλονίκη και είχαμε διακρίσεις, ενώ κάναμε και εκδρομές στο εξωτερικό. Από τους συνεργάτες μου στο διοικητικό συμβούλιο

Γιώργος Γαλανομάτης:

"Θεωρώ ευλογημένο τον εαυτό μου που έζησα αυτή τη ζωή με τον τρόπο που την έζησα. Με εξέφραζε και έκανα επάγγελμα αυτό που αγαπούσα"

Έχετε αναμνήσεις απ' τη Βέροια των παιδικών σας χρόνων;

Ήμασταν δύο αδέρφια, εγώ είμαι ο μεγαλύτερος. Μένανε στον Μπαϊρ Μαχαλά, είναι κάτω από την "Βίλα του Βικέλα". Δίπλα ήταν το Τσερμένι και το Γιολά Κελντί που ονομάστηκε έτσι γιατί από εκεί μπήκαν οι Τούρκοι με προδοσία στη Βέροια. Σαν παιδιά παίζαμε εκεί που είναι σήμερα τα "Παπάκια". Θυμάμαι που δέναμε ένα σχοινί στα δέντρα και παίζαμε βόλβι, ενώ ποδόσφαιρο παίζαμε στο Βήμα του Αποστόλου Παύλου. Ήταν βλέπετε στην αυλή του 3ου και 4ου Δημοτικού Σχολείου, στο οποίο και φοιτούσα. Είχαμε μάλιστα κάνει και ομάδα τη Δόξα Απ. Παύλου. Εκεί που είναι το Βήμα του Αποστόλου Παύλου παίζαμε μπάλα γιατί είχε άνοιγμα. Ήταν, βλέπετε και η αυλή του σχολείου μας. Είχαμε κάνει και ποδοσφαιρική ομάδα, τη Δόξα Αποστόλου Παύλου.

Επίσης θυμάμαι ότι κάθε Σάββατο ο πατέρας μου έπαιρνε τον ένα από τους γιους του να τον βοηθήσει στα ψώνια και σαν ανταμοιβή τον κερνούσε κοκορέτσι. Ήταν ο Γιωρίκας ο Κοσμίδης που πουλούσε κοκορέτσι σ' ένα καροτσάκι-ψησταριά στην αγορά κοντά στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου. Πηγαίναμε, μια ο ένας, μια ο άλλος, γιατί δεν έφταναν τα χρήματα και για τους δύο.

Πώς ξεκινήσατε το επάγγελμα του κουρέα;

Όταν πέθανε ο πατέρας μου από καρκίνο, το '47, εγώ ήμουν στη δεύτερη γυμνασίου. Δούλευε ανασφάλιστος και δεν υπήρχε σύνταξη, χρειαζόταν λοιπόν κάποιος στην οικογένεια να δουλέψει για να συντηρηθούμε και πρώτος εγώ που ήμουν κι ο μεγαλύτερος. Τότε, ή παγωτατζής μπορούσα να γινόμεν, ή λούστρος, ή κουλουρατζής ή θα πήγαινα σε κουρείο και θα έπαιρνα για αμοιβή τα φιλοδώρημα όταν ξεσκόνιζα τους πελάτες.

Έτσι ξεκίνησα στην αρχή σαν τσιράκι στο κουρείο του Πολυχρόνη Ανδρεάδη όπου έμεινα τρία χρόνια και το 1950 έγινα κάλφας στο κουρείο του Σταύρου Σαββόπουλου πάνω στο Ζάππειο (σήμερα σουπερ μάρκετ).

Δικός σας Κουρείο πότε αφιέρωσα;

Το 1956 άνοιξε το δικό μου κουρείο συνεταιρικά με το φίλο μου τον Κλήμη τον Κλημεντίδη απέναντι από το καφενείο "Λουξ" στην οδό Μητροπόλεως. Ήταν πολυτελές κατάστημα με 4 πολυθρόνες. Στις πρώτες δυο δουλεύαμε εγώ και ο συνεταιρός μου και στις άλλες δυο καλφάδες που είχαμε υπαλλήλους.

Πώς ήταν η δουλειά σας στο κουρείο;

Κοιτάξετε ο κουρέας τότε ήταν πολύ μίζερο επάγγελμα. Δουλεύαμε πρώτα απ' όλα πολλές ώρες κι όλες τις μέρες, ακόμα και την Κυριακή μετά την εκκλησία. Πολλές φορές δεν προλάβαινα ούτε να φάω το μεσημέρι τις Τρίτες που είχε το παζάρι. Έτσι, όταν μετά τη μεταπολίτευση έγινα πρόεδρος του σωματείου των Κουρέων και των Κομμωτών - περίπου για είκοσι χρόνια με εκλέγανε οι συνάδελφοί μου, - προσπάθησα μαζί με τους συνεργάτες μου στο διοικητικό συμβούλιο να διορθώσουμε την κατάσταση.

Προσαρμόσαμε κατ' αρχήν τις τιμές στα δεδομένα της εποχής και μετά κάναμε αγώνα για να κλείνουμε τουλάχιστον

θυμάμαι το Χρήστο Κάμινα, το Σταύρο Τενκετζήδη το Γιάννη Γιαννόπουλο, τον Κώστα Συμεωνίδη, την Άσπα Γραμματικού, τη Μέλη Τόσκα, τον Τάκη Λιόλιο... Εάν δεν είχα αυτούς τους συνεργάτες, δεν θα μπορούσα να κάνω τίποτα μόνος.

Η ενασχόλησή σας με τα αθλητικά πώς ξεκίνησε;

Από μικρό παιδί έπαιζα μπάλα στη γειτονιά. Η ομάδα μας ήταν η Δόξα που δεν την αναγνώρισα ποτέ επίσημα. Είχα ψώρα με τη μπάλα από τότε, υποστήριζα το Βέρμιο. Τώρα πώς έγινε και μπήκα στην αθλητικογραφία; Την εποχή εκείνη για να πληροφορείται η αθλητική εφημερίδα της Θεσσαλονίκης τα αποτελέσματα των ομάδων της Βέροιας, τηλεφωνούσε στον Ζώκο τον Αντώνη, που είχε καφενείο στην πλατεία Ωρολογίου, ρωτούσε πόσα-πόσα ήρθε ο αγώνας και μόνο αυτό έγραφαν. Αυτό δε μου άρεσε, γιατί έτσι δεν είχε καμιά προβολή το ποδόσφαιρο της Βέροιας κι αποφάσισα να ζητήσω από τα "Αθλητικά Νέα" του Καμπάνη τη, μοναδική, τότε, εφημερίδα της Θεσσαλονίκης, να αναλάβω ανταποκριτής. Αυτό έγινε το 1955 κι έτσι από τότε το ποδόσφαιρο της Βέροιας άρχισε να γίνεται περισσότερο γνωστό.

Το ποδόσφαιρο τι σας πρόσφερε;

Πρώτα απ' όλα γύρισα το μισό κόσμο και είχα πανελλήνια αναγνώριση. Βλέπετε πέρασαν απ' το ποδόσφαιρο της Βέροιας τόσο και τόσο παράγοντες που κάποιος είχαν και πολυετή παρουσία, αλλά η δική μου παρουσία ξεπέρασε το μισό αιώνα. Εδώ πρέπει να παραδεχτώ ότι ενώ οι πιο πολλοί παράγοντες οικονομικά "μάτωσαν", εγώ αντίθετα αποκόμισα, από ένα σημείο και πέρα και οφέλη, αφού κατάφερα να κάνω το χόμπι μου επάγγελμα. Χρειάστηκε βέβαια να δουλέψω σκληρά αφού μετά τη δουλειά στο κουρείο, συνέχιζα στην εφημερίδα "Λαός" σαν υπεύθυνος των αθλητικών σελίδων και έστελνα και ανταποκρίσεις σε εφημερίδες της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας.

Ήταν τόσο μεγάλη η ενασχόλησή μου με την αθλητική δημοσιογραφία ώστε δεν εύρισα καθόλου χρόνο να ανταποκριθώ στις κοινωνικές μου υποχρεώσεις, που τις ανέλαβε η μακαρίτισσα η σύζυγός μου Αλεξάνδρα και την ευγνωμονούσα πάντα γι' αυτό. Να φανταστείτε όλα αυτά τα χρόνια, μέχρι και σήμερα, μόνο δύο

Πρωτομαγιά 1946. Η οικογένεια Γαλανομάτη μαζί με άλλες τρεις συγγενικές οικογένειες στις Σαραντόβρυσες. Μπροστά με το ηλικίο ο Γιώργος και πίσω ο αδερφός του Σωκράτης και οι γονείς του Βαρβάρα και Γαβριήλ, που υπέκυψε τον επόμενο χρόνο στην επάρατη νόσο.

αγώνες πρωταθλήματος της Βέροιας έχασα κι αυτούς για λόγους ανωτέρας βίας.

Η ενασχόληση αυτή σας πρόσφερε και κοινωνική αναγνώριση;

Οπωσδήποτε ναι. Δέχθηκα πολλές τιμητικές διακρίσεις μεταξύ άλλων από την Ε.Π.Ο., την Ε.Π.Σ. Θεσσαλονίκης, την Ε.Π.Σ. Ημαθίας, το Δήμο Βεροίας, από πολλά αθλητικά σωματεία και πιο πρόσφατα από τον Π.Σ.Α.Τ. (Πανελλήνιο Σύνδεσμο Αθλητικού Τύπου) που με βράβευσε στην Αίθουσα Συντακτών στην Αθήνα για το συγγραφικό μου έργο, την ίδια μέρα τιμήθηκα για τον ίδιο λόγο και γνωστοί δημοσιογράφοι Πέτρος Λινάρδος, Βαγγέλης Φουντουκίδης, Βασίλης Γεωργίου, Μένιος Σακελλαρόπουλος κ.α. Ήταν μια όμορφη εκδήλωση που με συγκίνησε ακόμη πιο πολύ από την παρουσία σύσσωμου του Δ.Σ. του Συλλόγου Βεροϊέων της Αθήνας.

Γνώρισα επίσης πολύ σπουδαίους ανθρώπους του ποδοσφαίρου, Έλληνες και ξένους, όπως ο Ούγγρος Φέρεντς Πούσκακ και ο Γάλλος Μισέλ Πλατινί, ο σημερινός πρόεδρος της ΟΥΕΦΑ, της ευρωπαϊκής ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας, από τους οποίους πήρα και συνέντευξη.

Υπάρχει καμιά ιστορία απ' τα γήπεδα που θυμάστε και σήμερα, μετά από τόσα χρόνια;

Πολλές ιστορίες! ποια να πρωτοθυμηθώ. Ένα ωραίο περιστατικό έγινε με το μακαρίτη το γιατρό, το Βελτσιδίη. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος! Σ' έναν αγώνα του Βέρμιου με τον Όλυμπο Κατερίνης ο οποίος είχε ένα σέντερ φορ "φωτιά", τον Πλούταρχο Καραβέργο, γιατρός συνταξιούχος είναι τώρα. Ο Ζάννας, τον κυνηγούσε να τον εξουδετερώσει αλλά ήταν πολύ δύσκολο, έτσι σε μία φάση τον ξαπλώνει κάτω μ' ένα δυνατό χτύπημα και πέφτει κι αυτός. Ο Βελτσιδίης, σαν γιατρός του αγώνα, τρέχει αμέσως προς τον δικό μας, το Ζάννα, να δώσει τις πρώτες βοήθειες. Μόλις πλησιάζει, ο Ζάννας του κλείνει το μάτι... Δεν ντρέπεται παλιόπαίδο του φωνάζει ο Βελτσιδίης και του δίνει και μια κλωτσιά και πάει κατ' ευθείαν να βοηθήσει τον Καραβέργο. Τόσο καλοκάγαθος άνθρωπος ήταν ο γιατρός.

Κάτι άλλο που θυμάστε;

Δε μπορώ να ξεχάσω το πρώτο ταξίδι με τη "Βέροια" στην Κύπρο (1968). Πήγαμε να παίξουμε με τον Ολυμπιακό Λευκωσίας, - τότε η εκάστοτε πρωταθλήτρια ομάδα της Κύπρου συμμετείχε στο ελληνικό πρωτάθλημα Α' εθνικής - και την παραμονή του αγώνα μας πήγαν στους τάφους των αγωνιστών της ΕΟΚΑ, των ηρώων που θυσιάστηκαν για την απελευθέρωση της Κύπρου απ' τον αγγλικό ζυγό. Πήγαμε και στον τόπο που οι Άγγλοι κρέμασαν τα δυο παληκάρια, τον Καραολή και τον Αυξεντίου κι όταν είδαμε την αγχόνη και τα μνήματα και ακούσαμε τις ιστορίες τους, Έτσι, μετά που βγήκαμε έξω, ήμασταν συγκλονισμένοι. Βλέπω το Θωμά τον Παπαδόπουλο, τον επιθετικό της ομάδας με κατεβασμένο κεφάλι. Τι έπαθε; τον ρωτάω. Γι' αυτό δεν κερδίζει καμιά ομάδα εδώ μου λέει. Τους φέρνουν εδώ και τρέμουν τα πόδια τους. Πώς θα παίξουμε μπάλα;

Και για την ιστορία η "Βέροια" ήταν η πρώτη ελλαδίτικη ομάδα που κέρδισε στην Κύπρο.

Να γυρίσουμε λίγο στη ζωή της εποχής εκείνης. Πώς διασκεδάζατε;

Α! γλεντούσαμε πραγματικά. Κάναμε πολλά πάρτι και γλέντια, είχαμε πολύ γλεντζεδική παρέα. Ήταν τότε στην παρέα οι Τάκης Ευθυβουλίδης, Φαίδων Παπαδόπουλος, που έγινε και κουμπάρος μου, Μανώλης Ζαμπελάκης, Δήμος και Μιχάλης Ασικίδης, Ανέστης Ελευθεριάδης, Όμηρος Ιωάννου, Νίκος Κούλαλης, Γιώργος Ζήσης...

Στην αρχή κάναμε πάρτι στα σπίτια μας, αργότερα νοικιάζαμε και κάποια καταστήματα, ηγαίναμε στην Ελιά, στο Σκρετ, στα Τρία Σκαλοπάτια, στον Παράδεισο, στον Πράσινο Κήπο.... Βέβαια δεν υπήρχαν τότε τόσα πολλά φαγητά. Παραγγέλναμε δέκα τηγανιτές πατάτες, πέντε έξη φέτες τυρί και δύο τρεις μερίδες συκώτι. Χορεύαμε όμως πολύ.

Τη γυναίκα σας πώς τη γνώρισατε;

Σ' ένα από αυτά τα πάρτι γνώρισα και τη γυναίκα μου. Ο πατέρας της λεγόταν Μανώλης Μπαμπαλέντος και ήταν ντόπιος ενώ η

Η οικογένεια Γαλανομάτη το 1968. Από αριστερά η Αλεξάνδρα, ο Μανώλης, ο Γαβριήλ (Βύλλης) και ο κ. Γιώργος.

μόνα της Σουλτάνα Κοπαρανίδου ήταν Μικρασιάτισσα, απ' τα δικά μας τα μέρη, απ' την Προύσα.

Τι απολογισμό κάνετε σήμερα;

Θερώω ευλογημένο τον εαυτό μου που έζησα αυτή τη ζωή με τον τρόπο που την έζησα. Με εξέφραξε. Να κάνεις επάγγελμα αυτό που αγαπάς είναι το ιδανικό. Και βέβαια η αγάπη του κόσμου. Πάντα προσπαθούσα να είμαι ήπιος. Δεν νομίζω ότι έγινα ποτέ αντιπαθής. Και από την άλλη ήμουν αντικειμενικός. Δεν χαρίζομουν ούτε στη Βέροια. Εάν θέλεις να βοηθήσεις πρέπει να λες αλήθειες. Αυτό πίστευα κι αυτό πιστεύω και σήμερα.

Υπάρχει κάποια διαφορά στο ποδόσφαιρο τότε και τώρα;

Σήμερα έχει χαθεί το συναίσθημα. Αν συναντήσω τώρα έναν ποδοσφαιριστή της περσινής περιόδου μπορεί και να μην τον γνωρίσω, ενώ τους παλιούς τους θυμάμαι όλους. Παλιά να φαντασθείτε όταν υπέγραφε το δελτίο ο ποδοσφαιριστής, έμενε μια ζωή με την ομάδα. Μετά έγινε η δωδεκαετία και σήμερα μένει ένα χρόνο ή και έξη μήνες και μετά μπορεί να φύγει αλλού.

Το συναίσθημα βέβαια δεν έφυγε μόνο από το ποδόσφαιρο;

Ναι βέβαια, αλλά στο ποδόσφαιρο φαίνεται ακόμα πιο έντονα. Η χαρακτηριστική βολή δόθηκε με το στοίχιγμα. Όπως καταλαβαίνετε όλοι από τότε που άρχισε το στοίχιγμα γίνανε καχύποπτοι.

Άλλα γεγονότα που σας έμειναν α-έχαστα απ' την παρουσία σας στα γήπεδα;

Θυμάμαι μια ιστορία με τον τερματοφύλακα της Βέροιας, τον Ηρακλή το Βόμβα, όταν παίζαμε, το 1964, στην Έδεσσα με τον Εδεσσαϊκό. Διαιτητής ήταν ο Λέφας, ένας γίγαντας, τόσο ψηλός. Ο Βόμβας, μόνο αυτό σας λέω, εκείνη την εποχή αποτελούσε φόβο και τρόμο για παίκτες και διαιτητές.

Σε κάποια στιγμή του αγώνα γίνεται ένα άγριο φάουλ μέσα στην περιοχή μας και ο διαιτητής δείχνει το σημείο του πέναλτι. Τρέχει ο Βόμβας προς το διαιτητή, τον αρπάζει με δύναμη απ' τα γεννητικά όργανα και τον στρίβει! Γίνεται χαμός στο γήπεδο. Μπαίνουν μέσα να τους χωρίσουν παράγοντες και αστυνομία χωρίς αποτέλεσμα. Σαστισμένος ο διαιτητής φωνάζει: Σιγά ρε παιδιά, εδώ είμαι, μη στεναχωριέστε, πείτε τον να ηρεμήσει, εντάξει... Κάποια στιγμή που έχει ομαλοποιηθεί η κατάσταση και ηρεμούν κάπως τα πνεύματα ο διαιτητής παίρνει τη μπάλα και την τοποθετεί, όχι στο πέναλτι, αλλά έξω απ' την περιοχή... Πού να τολμήσει ο καημένος.

Αυτός ο Βόμβας ήταν βίος και πολιτεία. Σ' έναν αγώνα στα Γιαννιτσά ο διαιτητής, που προφανώς είχε εντολή να απαλλάξει το ελληνικό ποδόσφαιρο απ' την παρουσία του Βόμβα, σε κάποια στιγμή, χωρίς και κάποια ιδιαίτερη αιτία, έρχεται στο κέντρο του γηπέδου κι από 'κει διατάζει την αποβολή του Βόμβα. Από τότε δεν έπαιξε ξανά, ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που αποβλήθηκε.

Οι αγώνες της Βέροιας με τον Εδεσσαϊκό αποτελούσαν πάντα σημείο αναφοράς για τις δυο γειτονικές πόλεις;

Ήταν το πιο σημαντικό γεγονός. Ήμουν στο Δ.Σ. του Συνδέσμου Φιλάθλων της Βέροιας και την παραμονή ενός αγώνα στην Έδεσσα με τον Εδεσσαϊκό κατεβήκαμε στη Θεσσαλονίκη με τον Τάκη το Βλαχόπουλο και το γιατρό το Ζαμπούνη. Πήγαμε να πάρουμε υλικό για να κάνουμε ατμόσφαιρα στον αγώνα της Έδεσσας και μετά τα ψώνια καθίσαμε σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Κάποια στιγμή με φωνάζει και μου λέει ο Ζαμπούνης: Έλα, έλα! Πάμε μαζί στο τηλεφώνου του μαγαζιού και τηλεφωνεί στα ΚΤΕΛ της Έδεσσας. Σας παρακαλώ, τους ρωτάει, ο Τάκης ο Κωνσταντινίδης είναι εκεί; (Ο Κωνσταντινίδης ήταν ποδοσφαιριστής του Εδεσσαϊκού και Ελεγκτής στα ΚΤΕΛ). Του απαντούν "όχι" κι έτσι σε λίγο ξαναπαίρνει. Απαντούν και πάλι "όχι" και τότε τους λέει: Πείτε του σας παρακαλώ ότι πήρε απ' τη Βέροια, θα

καταλάβει αυτός...!

Την επομένη, όπως μάθαμε, όλη τη νύχτα συνεδρίαζε το Δ.Σ. του Εδεσσαϊκού για το αν θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί ο Κωνσταντινίδης, γιατί από τα ΚΤΕΛ τους ενημέρωσαν για το ύποπτο τηλεφώνημα. Τελικά ο Κωνσταντινίδης έπαιξε και ήταν και καλός.

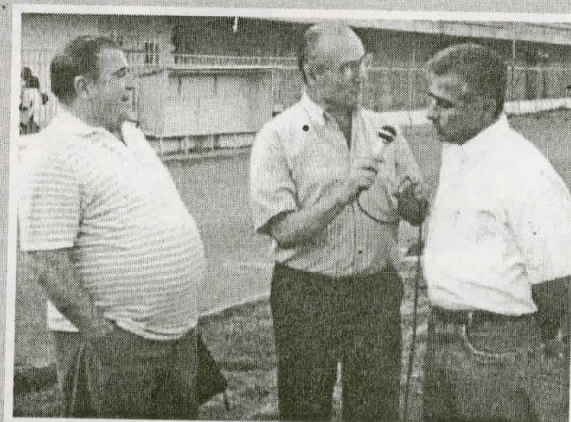
Ο Ζαμπούνης αργότερα έγινε Δήμαρχος στη Βέροια κι ο Κωνσταντινίδης ήρθε σαν προπονητής στο Μέγα Αλέξανδρο. Πήγα τότε τον βρήκα και του είπα: Ρε Τάκη θέλω να σου εξομολογηθώ κάτι, έχω μια αμαρτία απέναντί σου και του εξιστόρησα ό,τι έγινε. Και τότε έμαθα κι εγώ απ' αυτόν τι τράβηξε για να μπορούσε να χρησιμοποιηθεί τελικά στον αγώνα.

Τα παιδιά σας συνεχίζουν την παράδοση με την αθλητική δημοσιογραφία;

Ο μεγάλος μου γιος, ο Βύλλης, συνεχίζει με επιτυχία την παράδοση, όχι μόνο στον αθλητικό τομέα με την εφημερίδα "ΚΕΡΚΙΔΑ" που εκδίδει, αλλά από το 1996 είναι ο ιδιοκτήτης και εκδότης της εφημερίδας "ΒΕΡΟΙΑ". Ο μικρός, ο Μανώλης, που εργάζεται στο ΤΕΒΕ, χόμπι του έχει το κυνήγι και το ψάρεμα.

Για την πόλη μας κύριε Γιώργο, τη Βέροια, τι θα μπορούσατε να πείτε.

Τώρα που είναι και εκλογές, θέλω να πω στους υποψήφιους Δημάρχους να δείξουν προσοχή και ενδιαφέρον για τον Τριπόταμο! Όλες οι χώρες που επισκέφθηκα αξιοποιούν και προβάλλουν το φυσικό περιβάλλον τους. Να το κάνουν κι εδώ και να υποστηρίξουν την προσπάθεια που κάνουν "Οι φίλοι του Τριποτάμου".

Ο Γιώργος Γαλανομάτις ενώ παίρνει συνέντευξη για τη ΒΕΡΓΙΝΑ TV, από τον διάσημο Φέρεντς Πούσκακ και το "δικό μας" Μίμη Παπαϊωάννου (επάνω) και με τον κορυφαίο ποδοσφαιριστή και πρόεδρο της ΟΥΕΦΑ Μισέλ Πλατινί και τον πρόεδρο της ΕΠΟ Β. Γκαγκάτση (κάτω).

Και βέβαια, εγώ που μεγάλωσα εκεί στη γειτονιά κοντά στο Βήμα, θέλω να γίνει το έργο που σχεδιάζει η Μητρόπολη με τον Βαρλάμη για το Βήμα του Αποστόλου Παύλου. Είναι απαραίτητα τέτοια έργα για την ανάπτυξη της πόλης μας.

Και η γνώμη σας για τη στήλη «ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ»;

Τη βρισκω ενδιαφέρουσα, αλλά και πρωτότυπη, είναι κάτι που δεν έχει ξαναγίνει. Είναι πολύ ωραία η ιδέα του Βαρλάμη, την οποία υλοποιεί μέσω της εφημερίδας "ΒΕΡΟΙΑ", να παρουσιάζονται οι οικογένειες και οι άνθρωποι της πόλης μας, γιατί συμβάλλει στην κοινωνική συνοχή που είναι σήμερα τόσο πολύ αναγκαία. Εδώ να σημειώσω ότι εγώ βέβαια είμαι πολύ μεγαλύτερος απ' το Βαρλάμη, αλλά τον θυμάμαι και τον ίδιο απ' το Κουστοχώρι και τη μητέρα του, τη συγχωρεμένη την κ. Ρεβέκκα που ήταν φίλη της μάνας μου.

Π. Τροχόπουλος, Ι. Γιάνναρης, Α. Νένος

Στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας Χρήστος και Αναστασία Σιουκκιούρογλου

Μία οικογένεια που ζει με την παράδοση της πόλης

Η οικογένεια του Γιώργου Γαλανομάτη (καθιστός στο κέντρο) με τα παιδιά, τις νύφες, τα εγγόνια του και τη δισέγγονή του Κατερίνα - Ελένη (κόρη του μεγάλου του εγγονού Γιώργου), την οποία κρατάει στην αγκαλιά του.